

SOCOTELILE ANUALE - STAREA SPIRITUALĂ

Mana pe data de 21 Noiembrie, R3000 - 1 Mai 1902, pag. 131

„Multe, o Doamne Dumnezeu meu, sunt planurile și lucrările Tale minunate pe care Le-ai făcut pentru noi: nimeni nu se poate asemăna cu Tine; Dacă aș vrea să le spun și să vorbesc despre ele, sunt mai multe decât s-ar putea de numărat” - Ps. 40:5.

Oamenii de afaceri cheltuie sume mari pentru a-și asigura acuratețea în socotelile lor. Milioane de dolari sunt cheltuiți în detaliu în fiecare an pentru contabilitate, o parte importantă a căreia este de a da posibilitate proprietarilor să cunoască precis care elemente ale afacerilor lor sunt profitabile, și care sunt în pagubă - cu intenția ca ramurile profitabile să fie lărgite, și cele păgubitoare corectate. Aceasta este indiscutabil o procedură înțeleaptă.

Dacă astfel este cazul cu cei care caută bogăția temporară și onoarea acesteia, cu cât mai atentă socoteală ar trebui să fie încercată în legătură cu lucrurile spirituale! Poporul Domnului nu caută pur și simplu bogății, care vor rămânea pentru câțiva ani, și de care apoi trebuie să se despărțească - în mormânt, dacă nu mai devreme; - ei caută bogățiile care nu se strică, și pe care hoții intrând cu forța nu le pot fura. Mai mult ca atât, pe lângă bogățiile cerești ei fără îndoială caută de asemenea și onorurile și gloriile cerești - chiar comoștenire cu Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor, în Împărăția Mlenară, și în glorioasele ocazii favorabile pe care aceasta le va aduce în legătură cu promisa binecuvântare a tuturor familiilor pământului.

Ziua generală pentru darea de seamă în lume este la sfârșitul anului care trece, și la începutul noului an, dar pentru Biserică o ocazie la fel de potrivită, sau, cu adevărat, cea mai adecvată, vine împreună cu amintirea anuală a morții Domnului nostru ca Paștile noastre - și a participării noastre cu El în sacrificiul Său; și la celebrarea de Paști a învierii Sale, și a ridicării noastre figurative împreună cu El pentru a umbla în învoire de viață - în vederea învierii actuale în care, dacă vom fi credincioși, vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi, ca să fim ca și gloriosul nostru Răscumpărător, să-L vedem așa cum este, și să ne împărtășim de gloria Lui.

Să observăm cum stă bilanțul nostru spiritual pentru anul trecut - de când ultima dată am frânt împreună simbolurile sacrificiului Răscumpărătorului nostru și a participării noastre cu El. Să vedem dacă experiențele anului ne-au adus sau nu, mai aproape de Domnul, sau dacă în vreo măsură ne-au separat de căldura iubirii și părtășiei Sale, și de părtășia cu membrii tovarăși ai corpului Său. Fiecare an trebuie să ne găsească mai aproape de Domnul, nu numai în intențiile inimilor noastre, ci și în conduita vieții noastre, - mai aproape de standartul perfect. Trebuie să facem progres, crescând în toate harurile spiritului, și crescând de asemenea și în cunoașterea și aprecierea Domnului nostru și a planului Său minunat.

Credem că fiecare cititor, pe măsură ce adoptă o vedere mai conștiințioasă a situației, oricare ar fi bilanțul (favorabil sau nefavorabil, în comparație cu anul trecut), totuși poate mulțumi lui Dumnezeu că prin harul Său suntem ceea ce suntem, și acolo unde suntem; - încă *ai Lui*, cu *inimile* stăruitoare pentru lucrurile spiritului, și nu pentru lucrurile cărnii. Dacă cineva a alunecat într-o oarecare măsură înapoi, aceștia să mulțumească Domnului că lucrurile nu stau mai rău decât sunt, că n-au fost cu totul îndepărtați din mâna Sa, și că nu le-a fost abandonată cu totul părtășia lor la făgăduințele nespuse de mari și scumpe ale Cuvântului Său. Aceștia să mulțumească lui Dumnezeu că această zi a dării socotelii și a revizuirii situației îi găsește doritori de a fi de partea Domnului, și de a avea succese mai bune în timpul anului care ne stă în față. Să privim împreună la textul nostru, și să vedem dacă nu ne putem uni și noi din inimă cu Profetul la sentimentele exprimate. El desparte subiectul în două părți. (1) Mulțumire lui Dumnezeu pentru minunata lucrare a harului Său deja înfăptuită sau realizată; și (2) pentru gândurile, planurile Lui, scopurile Lui, cu privire la noi, care nu sunt încă realizate, și pe care le-am îmbrățișat cu brațele credinței prin făgăduințele Sale.

Privind înapoi la lucrurile pe care Dumnezeu deja le-a făcut pentru noi, vedem că Profetul a definit unele dintre acestea, spunând: „M-a scos de asemenea și din groapa pieirii, și din fundul mocirlei, și mi-a pus picioarele pe stâncă, și mi-a întărit pașii” (*versetul 2*). Dacă putem aplica acestea din toată inima la noi înșine, ce pricină de mulțumire cauzează acest fapt. În timp ce ne uităm înapoi, și vedem lumea întregă zăcând în Cel Rău, fără Dumnezeu și fără de o speranță reală, - având doar niște impresii vagi - și când privim înapoi și

vedem cum Domnul ne-a eliberat din oribila groapă a condamnării și păcatului, cum a avut milă de noi și ne-a eliberat, și cum ne-a pus picioarele credinței pe stânca de temelie, Christos și lucrarea Sa de răscumpărare, pe bună dreptate putem da mulțumiri, și putem vorbi despre îndurărilor Sale peste tot în jur. Privind înapoi putem vedea cea fericită zi când ne-am fixat alegerea pe Salvatorul și Dumnezeuul nostru, ca fiind timpul începând cu care au fost *stabilite* pornirile noastre, - cursul nostru ne mai fiind șovăielnic. Atunci am dobândit un scop fix, un balast care ne-a împiedicat să fim răsturnați când am fost agitați, ici și colo, de diferite vânturi ale filosofiei și speculației umane. Să-L preamărim pe Dumnezeu pentru ceea ce El deja a făcut pentru noi! Nu ne mirăm, că precum Profetul continuă să spună, începem a ne da seama că: „El ne-a pus pe buze o cântare nouă, - chiar lauda Dumnezeului nostru”. Cântarea nouă nu este o cântare de îndoială sau de frică, nici nu se referă la agonia păcătoșilor; ci o cântare a Dreptății, Milei și Iubirii lui Dumnezeu, - rezonabilă și armonioasă în orice amănunt. Mulțumim lui Dumnezeu! Ea ne-a adus o nouă viață; o nouă plăcere în viață, precum și noi aspirații și noi speranțe atât pentru alții cât și pentru noi înșine. Niciodată nu putem mulțumi îndeajuns lui Dumnezeu pentru binecuvântările pe care le-am primit deja din mâinile Sale - pentru lucrurile pe care deja Le-a făcut pentru noi.

Și cu toate acestea suntem asigurați că lucrurile pe care deja le savurăm din favoarea Domnului, sunt doar pregustări ale binecuvântărilor încă în rezervă pentru cei ce-L iubesc - binecuvântări pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și nici la inima omului nu s-au suit pentru a fi văzute sau apreciate, dar pe care Dumnezeu le-a declarat cu iubire, și de care ne ținem strâns prin credință, văzând până acum doar prin lunetă într-un mod obscur, gloria, onoarea și nemurirea promise celor credincioși. Ceea ce avem acum nu sunt realități ci promisiuni și speranțe. Experiențele prezente fiind doar începutul mângâierii noastre, suntem de acord cu Profetul, că numărul favorurilor lui Dumnezeu nu poate fi socotit, numărat. Suntem datornicii Săi în mod excesiv; niciodată nu putem destitui obligațiile noastre. Dar când suntem copiii Lui; este plăcerea Lui ca să ne *dea* aceste lucruri, și cererea Lui este ca în răspuns să acționăm față de El în așa fel încât să demonstrăm recunoștința noastră, și că suntem cu adevărat copii Săi, concepuți de spiritul Său.

Să facem calculul lucrurilor de preț, și bilanțul anului; și să nu fim mulțumiți doar cu generalități în această privință. Să examinăm retrospectiv privilegiile și îndurărilor de care ne-am bucurat de-a lungul anului, și modul cum le-am folosit și binecuvântările care le-am câpătat. Să notăm cu grijă care trăsături ale cursului nostru zilnic ne-au fost cele mai ajutoare, și care din ele în vreo măsură ne-au încetinit progresul spiritual, împiedicat părășia noastră cu Domnul, împiedicat să avem răbdare sau rezultatele cele mai bune în alergarea pusă înaintea noastră în Evanghelie. Aceste elemente inevitabil vor varia la fiecare individ - pentru că nu există doi la fel în temperament sau împrejurări. Fiecare în calculul său trebuie să evalueze avantajele spirituale câpătate din părășia și comuniunea cu Domnul în rugăciune; și trebuie să determine dacă acest element al intereselor sale spirituale ar putea fi sau nu lărgit în mod avantajos în cursul anului care începe.

Fiecare trebuie să ia în considerație, de asemenea nu doar cât timp a petrecut el *vorbind* Domnului, ci și cât timp a petrecut *ascultând* vocea Domnului - cercetând Scripturile; căutând de a cunoaște intenția divină, planul divin, în măsura în care acesta se referă la el însuși, la Biserică și la lume. În acest aspect de ascultare a vocii Domnului, fiecare trebuie să recunoască și ajutoarele pentru studiul Bibliei asigurat de către Domnul prin frați, membrii familiei, membrii unicului corp a lui Christos; - amintindu-și declarația Apostolului, că Însuși Dumnezeu a pus diferiți membri în corp după cum i-a plăcut; și că El a pus acești membri tocmai cu scopul binecuvântării reciproce, edificând Biserica, zidind-o în credința preasfântă. Adevărat, trebuie să luăm în considerație că apostolii au fost puși primii, cei dintâi, și de aceea, învățăturile lor sunt supreme; și că toate celelalte învățături trebuie să fie supuse probei armoniei cu mărturiile apostolilor și profetilor.

Dacă cineva, făcând socotelile, va afla că n-a făcut un așa de bun progres cum a sperat, sau probabil mai puțin progres pe calea îngustă, decât ceilalți în jurul lor, aceștia să se gândească în ce măsură această nereușită de a progresa a fost datorată *nereușitei de a folosi* mijloacele stabilite în mod divin pentru creșterea în har și cunoștință și iubire; - și anume Cuvântul și frățietatea. Dacă progresul nu a fost atât de mare cum s-a sperat, să fie examinat un alt punct: vezi dacă ai fost sau nu atât de activ cât a fost posibil în serviciul adevărului. Ia în considerație că ți-ai consacrat întreaga viață Domnului, și că prin dirijarea Sa trebuie să ți-o depui, sacrificată, renunțând la ea în interesul fraților, Bisericii. Examinează, cercetează, socotește dacă ai fost sau nu credincios în acest aspect al depunerii vieții tale de-a lungul anului trecut - credincios în servirea Bisericii, corpului lui Christos, în măsura cea mai bună a capacității tale. Aduceți-vă aminte că este o parte a prevederii lui Dumnezeu, faptul că cel care udă va fi udat și el, că cel care servește adevărul altora poate să se aprovizioneze cu atât mai abundent de la masa Domnului de har și adevăr.

EXEMPLE DE O SOCOTEALĂ, EVALUARE POTRIVITĂ

În socotelile noastre să luăm câteva sugestii de la apostolii inspirați; să vedem cum au socotit ei problemele și lucrurile - care aspect l-au văzut ca profitabil și care în pierdere. Să ascultăm cuvintele Apostolului Pavel: „Nici nu-mi mai socotesc viața mea (pământească) ca scumpă (prețioasă, valoroasă)” (Fapte. 20:24). Din nou: „Eu socotesc toate lucrurile (pământești) ca o pierdere, față de desăvârșirea cunoașterii lui Isus Christos Domnul meu” (Fil. 3:8). Estimarea lui Pavel a fost nu numai că gloriile viitoare sunt vrednice de unele pierderi din prezent, ci că chiar *cunoștința* lui Christos (incluzând cunoștința harului lui Dumnezeu față de noi, și cunoștința și ocaziile favorabile care urmează alergării cursei pentru marele premiu) - era însuși premiul; el a estimat că pierderea tuturor lucrurilor, cu scopul de a obține această *cunoștință* (și ocaziile sale), ar fi un mare câștig. Să mulțumim lui Dumnezeu dacă avem această bună avere - cunoașterea lui Christos - o cunoaștere a caracterului Său, și o adâncă apreciere a acestuia, o cunoaștere a planului care se centrează în El - neavând importanță ce ne-a costat ea din lucrurile pământești; dacă avem această cunoștință, dacă ea este prețioasă pentru noi, atunci astăzi suntem bogați, mulțumim lui Dumnezeu! Același Apostol continuă să spună că el deja a suferit pierderea tuturor lucrurilor și deja le-a „socotit ca gunoaie” pentru ca să poată „câștiga pe Christos, și să fie găsit în El” - un membru din corpul Său.

O sugestie suplimentară la faptul cum să socotim se află în cuvintele Apostolului Iacov: „Socotiți ca o mare bucurie când treceți prin tot felul de încercări, știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdare” (Iacov 1:2). Pe măsură ce fiecare privește înapoi la anul trecut, fără îndoială vedem că au fost numeroase curse și încercări pe calea noastră. Fără îndoială, asupra unora am obținut victorii, mai ușor; altele probabil le-am cucerit cu o luptă severă; și încă altele au fost probabil victorii parțiale - au fost înfrângeri parțiale, victorii parțiale pentru dușmanul nostru.

Ce ne dau aceste încercări? Care a fost semnificația lor? O semnificație, precum sugerează Apostolul, este lecția răbdării. Ele ne-au dovedit că suntem încă în timpul de instruire, în timpul de probă; - pentru a ne demonstra loialitatea noastră Domnului, și vrednicia noastră, prin meritul Său, la o părtășie în împărăția Sa. Fără îndoială, că adesea cu toții dorim ca încercările să fi trecut, și să fim acceptați pentru un loc printre învingători; dar răbdarea și credința și încrederea trebuie să-și facă lucrarea de purificare în inimile noastre, făcându-ne cu o dispoziție bună, doritori și ascultători față de Domnul. Să înainteze, deci, lucrul bun. Să ne bucurăm dacă încercările noastre ne-au adus lecții de orice fel, care ne sunt folositoare, - care au urmărit să ne facă mai puternici în caracter, mai fermi pentru adevăr și dreptate, mai conștienți de slăbiciunile noastre, și mai precauți față de ele. Chiar și luptele care au rezultat doar în victorii parțiale este posibil să fi fost în avantajul nostru. Cu siguranță că este așa, în proporția în care ne-am luptat *cu sânge* contra slăbiciunilor noastre sau contra asalturilor Adversarului. Chiar și în punctele în care poate să fi avut eșecuri absolute, rezultatul poate fi o întărire a caracterului, o cristalizare a hotărârii din nou pentru un zel mai mare în această direcție; și o umilință a inimii înaintea Domnului în rugăciune, care ne-a cauzat să ne aducem aminte din nou de tronul harului, și că acolo ne putem refugia în orice moment al încercării și să găsim sprijinul de care avem nevoie.

Apostolul Pavel a totalizat bilanțul său, și l-a balansat astfel: „Socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu slava viitoare care are să fie descoperită în noi” - credincioșii (Rom. 8:18). În socoteala noastră, în bilanțul nostru, să socotim la fel și lucrurile pe care le-am suferit, oricât ar fi mult sau puțin, suferințe mari sau mici - indiferent pentru ce am suferit pentru cauza lui Christos, pentru cauza dreptății, pentru cauza adevărului, - să ne bucurăm în această privință, și să dorim ca în anul viitor să fim cu atât mai credincioși în toate aceste privințe, ca să avem marele privilegiu de a suferi ceva mai mult pentru cauza lui Christos, pentru cauza Sa, și pentru cauza fraților.

Pe măsură ce socotim bilanțul profitului și pierderii pentru an, să fim mulțumitori că printre lipsurile de care toți ne putem deplânge, nimeni dintre *noi* nu și-a găsit nici una din relele menționate de Apostol, și anume, nimeni din *noi* n-a „socotit sângele legământului, prin care am fost sfințiți, ca un lucru nesfânt (obișnuit)”. Mulțumim lui Dumnezeu, că încă mai apreciem sângele prețios al lui Christos; încă mai apreciem faptul că suntem acceptați, nu în baza unui merit sau vrednicii a noastre proprii, ci în Cel care ne-a iubit și care ne-a cumpărat cu sângele Său prețios. O! cât de mult ar trebui să mulțumim pentru această unică trăsătură a experienței noastre, chiar dacă, privind înapoi, găsim că au fost îndoieli sau greșeli sau alunecări pe cale! Cât de

mult putem mulțumi Domnului, că prin harul Său mai suntem încă ceea ce suntem, și mai avem încă ocazia de persevera și alerga cu zel reînnoit și răbdare cursa pusă înaintea noastră - privind la Isus ca exemplul nostru.

CUM NE APRECIAZĂ DOMNUL

În final, în socotelile noastre, să luăm curaj din declarația Domnului nostru, cum El ne socotește, și să ne socotim și noi la fel. Apostolul însuși zice: „Îi mulțumesc Domnului nostru Isus Christos, care m-a împuternicit, pentru că *m-a socotit credincios*, punându-mă în serviciu” (1 Tim. 1:12). O, da, ce satisfacție binecuvântată este pentru noi de a ști că în timp ce Domnul cunoaște orice cuvânt și faptă a noastră El are plăcerea de a ne socoti într-un mod diferit chiar și de cuvintele și faptele noastre - un mod mai bun! Cuvintele noastre nu întotdeauna reprezintă sentimentele depline ale inimilor noastre; conduita noastră nu se ridică la măsura standartului: după ce au fost spuse cuvintele și după ce au fost realizate faptele - probabil în măsura cea mai bună a capacității noastre - ne dăm seama că ele sunt lipsite de slava lui Dumnezeu, și că nu ating scopul idealurilor, dorințelor și eforturilor noastre. Cât de mângâietor este deci pentru noi, de a ști că lucrul nostru imperfect va fi apreciat de Dumnezeu prin Christos; că Domnul ne *apreciază* conform intențiilor noastre, conform voințelor noastre. Lăudat să fie numele Său! Noi n-am avea nici o speranță de a ne ridica la nici un standart de perfecțiune pe care El l-ar aproba, dacă n-ar fi aranjamentul Său îndurător prin care imperfecțiunile noastre sunt acoperite prin perfecțiunea și sacrificiul Răscumpărătorului nostru, și faptele noastre acceptate conform intențiilor și dorințelor inimilor noastre.

Apostolul s-a bucurat că prin estimarea din partea Domnului conform intențiilor, și nu conform faptelor lui, el a fost socotit vrednic de o parte în slujbă. Să ne bucurăm și noi la fel, și să ne aducem aminte că cuvântul „slujbă” înseamnă serviciu, și cuvântul „slujitor” înseamnă servitor. Să ne amintim că toți cei din Preoțimea Împărătească, toți cei din adevărata Biserică consacrată a lui Dumnezeu, sunt slujitori, servitori ai lui Dumnezeu și unii altora. Domnul ne-a pus pe toți în serviciu; și este o slujbă, un serviciu de bunătate și iubire față de Domnul, de a onora numele Său și a proclama dreptatea Sa; și un serviciu față de frați, deschizându-le ochii înțelegerii și făcându-i în stare să aprecieze lungimile și lărgimile și înălțimile și adâncimile caracterului Domnului. O părtășie în acest serviciu aparține fiecăruia, și acesta este un privilegiu mare. Este o slujbă sau un serviciu care dacă este neglijat cu totul sau în proporția în care este neglijat ne aduce o pierdere corespunzătoare în progresul spiritual și al caracterului. Să socotim acest privilegiu ca o valoroasă avere, care s-o luăm cu noi în noul an, ca să fie folosită cu o grijă mai mare ca oricând înainte în serviciul Împăratului nostru.

Apostolul scriind Bisericii în Tesaloniceni (2 Tes. 1:5), spune: „Ca să fiți *socotiți* vrednici de împărăția pentru care suferiți”. O, da; Aceasta este doar estimarea Domnului. Noi în realitate nu suntem vrednici de Împărăția lui Dumnezeu. Nici o ființă umană nu este vrednică; dar Domnul a intenționat să *socotească* pe credincioșii Săi ca vrednici. El va face aceasta prin meritul marelui Său sacrificiu ispășitor care permite acceptarea voințelor, intențiilor noastre, în locul faptelor perfecte ale dreptății. Mulțumim lui Dumnezeu pentru această estimare generoasă! Aceasta să ne încurajeze și să ne amintim declarația Apostolului că cei care astfel vor fi socotiți de Domnul potriviți pentru Împărăție, vor fi acei care vor suferi ceva pentru ea. Să ne stăruim deci, să suferim, într-un mod rezonabil și rațional, conform Cuvântului și planului divin, pentru cauza Împărăției.

Nu trebuie să căutăm să suferim într-un mod nehibzuit, făcând lucruri nehibzuite. Nu avem nici un exemplu de acest fel nici la Domnul nostru, nici la apostolii Săi. Nu este necesar să suferim anume martiraj sau persecuții fizice. Posibil cercul suferințelor noastre poate fi lezarea sentimentelor noastre, când: „Cei care lucrează nelegiuirea...își ascut limba ca o sabie, și își aruncă vorbele lor amare ca niște săgeți, ca să tragă în ascuns asupra celui nevinovat” (Ps. 64:3). Probabil suferințele noastre, vor fi chiar mai puțin decât atât, precum explică Apostolul în (Ev. 10:33-35): „Pe de o parte erați puși ca priveriște, prin reproșuri și necazuri, și pe de altă parte v-ați făcut *părtași cu aceia care erau astfel tratați*”. Să ne hotărâm să ducem cu noi această bună avere în noul an, bucurându-ne că am fost astfel privilegiați până acum să suferim puțin pentru cauza Domnului și pentru cauza adevărului, și în părtășie cu frații; fiind atenți la cuvintele Apostolului: „Nu vă părăsiți *încrederea* voastră, pe care o așteaptă o mare răsplată”. Dumnezeu vrea ca să ne încredem în El conform promisiunilor Sale, și El va răsplăti o astfel de credință.

Încheiem acest îndemn la o socotire spirituală, atrăgându-vă atenția la cuvintele Apostolului: „Ne rugăm întotdeauna pentru voi - ca Dumnezeu să vă socoată vrednici de această chemare și să împlinească toată buna plăcere a bunătății Sale, și lucrarea credinței cu putere” (2 Tes. 1:11). Aceasta este rugăciunea noastră pentru

voi, preaiubiți în Domnul; și credem că aceasta este rugăciunea voastră pentru noi. Ce altceva putem cere mai mult decât ca Domnul să ne socoată vrednici de marea Sa chemare înaltă a acestui veac Evanghelic - la comoștenire cu Fiul Său în Împărăție? Avem asigurarea Lui cu privire la termenii conform cărora ne va socoti vrednici. Ne dăm seama că termenii sunt cu adevărat foarte rezonabili, și că ceea ce sacrificăm în conformitate cu acești termeni în realitate este o pierdere și gunoi pentru noi, atâta timp cât rămânem plini de un zel potrivit pentru Domnul și pentru cauza Sa. Și acum să notăm cuvintele Apostolului, că aceste lucruri bune la care ne-a chemat Tatăl nostru din cer să le primim - ca să ne dovedească vrednici de a fi primiți conform termenilor Săi îndurători - nu sunt lucrurile pe care ni le oferă cu gelozie, ci lucrurile pe care El are plăcerea de a ni le transmite. A fost un timp, probabil la fiecare din noi, când sub interpretări greșite ale Cuvântului Domnului, am presupus că Tatăl nostru ceresc în mod rece și neîndurător, a preferat să nu deie multe binecuvântări, și că le va da doar la puțini, și acestor într-un mod gelos, deoarece a fost îndemnat la aceasta de către Isus; și că pentru marea majoritate El a determinat, dinainte, că ei vor fi dați în mâinile demonilor pentru o eternitate de tortură. Mulțumim lui Dumnezeu pentru o mai clară deschidere a ochilor înțelegerii, prin care acum Îl putem cunoaște ca Tatăl nostru, și putem aprecia în oarecare măsură planul Său minunat!

Și cu privire la părtășia noastră, să stabilim în inimile noastre că aceste lucruri îndurătoare la care am fost chemați sunt „*toată buna plăcere a bunăvoinței Sale*”. Să începem noul an cu bun curaj, amintindu-ne că dacă Dumnezeu ne-a iubit în timp ce eram încă păcătoși, străini, cu atât mai mult El ne iubește acum de când am venit în relație cu El prin Isus Christos Domnul nostru; - de când căutăm a umbla nu după carne, ci după spirit; de când căutăm să fim copii ai Fiului Său iubit: de când am fost concepuți prin spiritul Său Sfânt. Cu adevărat, credința poate exclama cu încredere: „Toate lucrurile sunt ale noastre, căci noi suntem ai lui Christos și Christos este a lui Dumnezeu!”.